

miljø for pengene. Vores beregninger, som altså bygger på godt 1 års grundigt arbejde, og som inddrager internationale analyser, viser, at den internationale kvotepris formentlig vil ligge på 40-60 kr. pr. t og næppe vil overstige 100 kr. pr. t.

Ved et betydeligt brug af de fleksible mekanismer vil omkostningerne ved at opfylde vore forpligtelser udgøre 1-2 mia. kr. årlig. Hvis vi skal gøre det alene gennem indenlandske tiltag, vil det derimod blive en pris, hvor det kommer til at koste 4-5 mia. kr. om året.

Der er altså ingen tvivl om, at det i vidt omfang vil betale sig at benytte de fleksible mekanismer, Joint Implementation eller fællesgennemførelse, Clean Development Mechanism, og handel med udligningskvoter med udlandet, og for regeringen er det indlysende, at vi skal udnytte dette potentiale.

Jeg vil faktisk gå så langt som til at sige, at vi ser det som en forpligtelse af samfundsøkonomiske og særlig miljømæssige grunde, for det er ligegyldigt for klimaet, hvor på kloden der skæres ned på udledningen af drivhusgasser. De reduktionsforpligtelser, som EU og andre industrilande påtog sig i Kyoto, blev jo også indgået på baggrund af muligheden for at bruge de fleksible mekanismer.

Så de har en betydelig del af æren for, at det lykkedes at få så mange lande til at påtage sig væsentlige reduktionsmål. Desuden vil projekter i udlandet under Joint Implementation og Clean Development Mechanism føre til en overførsel af moderne energiteknologi til de lande, hvor de gennemføres.

CDM-projekter vil gavne både ulandenes økonomi og miljø. Når de får moderne energiteknologi til rådighed, vil det også blive lettere for udviklingslandene at påtage sig reduktionsforpligtelser på længere sigt.

Kl. 16.35

Regeringens oplæg til klimastrategi indeholder nogle helt klare rammer for den fremtidige indsats og lægger op til en bedre og bredere styring af indsatsen end hidtil for at sikre omkostningseffektiviteten.

Budskabet er klart. Vi skal vælge det virkemiddel, der giver mest miljø for pengene, uanset om det er inden for energi-, landbrugs-, transportområdet eller andre områder i Danmark eller i udlandet.

Jeg er godt klar over, at det er en strategi, som afviger betydeligt fra den hidtil førte politik, hvor omkostningerne er kommet i anden række.

I regeringens strategi er markedet en central spiller inden for nogle rammer, der går på tværs af sektorer og grænser. Disse rammer består af to vigtige elementer. For det første EU's kvotedirektiv. Det vil økonomi- og erhvervsministeren redegøre nærmere for. Kvotehandelsystemet vil sikre, at det er virksomhederne, som selv vælger de mest omkostningseffektive nationale og/eller internationale virkemidler. Men der udstikkes klare rammer for indsatsen via de kvoter, som virksomhederne tildeles.

Det andet element i styringssystemet er det økonomiske pejlemærke på 120 kr. pr. t for de indenlandske tiltag, som ikke er omfattet af kvotehandelsystemet. Hele ideen med dette pejlemærke er i modsætning til den tidligere førte politik at kunne sikre omkostningseffektiviteten på tværs af sektorer.

Regeringen har valgt et pejlemærke, der svarer til den øverste ende af skønnet for priserne på det internationale marked. Det er nøje beskrevet i regeringens oplæg. Vi har gennemført en samfundsøkonomisk vurdering af en lang række teknologisk mulige indenlandske tiltag. Nogle initiativer kan betale sig, andre koster mere end 120 kr. pr. t.

De gennemførte beregninger dækker ikke samtlige tænkelige tiltag, og vurderingerne fortsætter selvfølgelig.

Nu sidder der måske nogle, som stadig væk efterlyser en god gammeldags lagkage, hvor Danmark er delt op i sektorer, hvor det helt præcist er angivet, hvem der skal bidrage med hvor meget i procenter og helt frem til 2012, og hvor mange ton og procenter der skal reduceres hjemme og hvor meget i udlandet. Det er jo så dejligt nemt med den slags overskuelige oversigter.

Over for dem vil jeg gerne understrege én gang for alle: Regeringen har helt bevidst valgt ikke at fremlægge en sådan lagkage, for jeg vil gerne vove den påstand, at det helt sikkert vil blive en af de dyreste lagkager, Folketinget nogen sinde vil sætte tænderne i.

Her vil man jo på forhånd afskære sig fra i fremtiden at vælge det virkemiddel, der på et givet tidspunkt må vise sig at give mere miljø for pengene. Det vil f.eks. betyde, at én sektor er tvunget til at efterleve en procentvis målsætning, som vil kræve anvendelse af virkemidler, som er dyrere end virkemidler i andre sektorer. Det er lige præcis det, vi skal væk fra.

Så i regeringens oplæg er omkostningseffektiviteten i centrum. Den kræver tværgående ram-